

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců Mgr. Jana Šmakala a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **J. T.**
zastoupen daňovým poradcem Ing. Radkem Lančíkem,
sídlem Divadelní 616/4, Brno,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,**
sídlem Masarykova 427/31, Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 23315/21/5300-22444-713071 ze dne 14. 6. 2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Finanční úřad pro Plzeňský kraj vydal v roce 2017 dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2011 až 3. čtvrtletí 2013 v souladu s dodatečnými daňovými přiznáními žalobce z roku 2014. Proti těmto dodatečným platebním výměrům se žalobce odvolal a finanční úřad jeho odvolání následně zamítl jako nepřipustné podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu („1. odvolání“, které žalovaný označuje jako „odvolání C“). Žalobce se odvolal proti tomuto zamítnutí („2. odvolání“,

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

kteřé žalovaný označuje jako „odvolání B“), i toto odvolání však Odvolací finanční ředitelství zamítlo, neboť se ztotožnilo s tím, že první odvolání žalobce bylo nepřipustné.

2. Následně rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství zrušil Krajský soud v Plzni výrokem II rozsudku č. j. 30 Af 28/2018-97 ze dne 31. 7. 2019, neboť shledal, že první odvolání (odvolání C) žalobce bylo přípustné. Tento právní názor potvrdil i Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 1 Afs 313/2019-83 ze dne 3. 9. 2020.
3. V návaznosti na tato rozhodnutí žalovaný tedy opětovně vedl odvolací řízení o druhém odvolání (odvolání B), neboť původní rozhodnutí končící toto řízení bylo odstraněno rozsudkem soudu. V tomto řízení žalovaný vrátil dne 1. 3. 2021 podle § 116 odst. 3 daňového řádu odvolání zpět finančnímu úřadu, aby ten sám v rámci autoremedury rozhodl o druhém odvolání (odvolání B) a podle § 113 odst. 1 písm. a) daňového řádu mu plně vyhověl, neboť ho k tomu zavazují rozsudky správních soudů.
4. Finanční úřad tak druhému odvolání (odvolání B) vyhověl a dne 31. 3. 2021 zrušil zamítavá rozhodnutí o prvním odvolání (odvolání C), tj. zrušil rozhodnutí o tom, že první odvolání (odvolání C) není přípustné.
5. Proti tomuto rozhodnutí finančního úřadu se žalobce opět odvolal („3. odvolání“, ktere žalovaný označuje jako „odvolání A“), neboť se domníval, že rozhodnout mělo Odvolací finanční ředitelství, nikoliv finanční úřad. Toto odvolání žalovaný zamítl. Shledal totiž, že sám nemohl o druhém odvolání (odvolání B) rozhodovat. Předmětem odvolacího řízení byla totiž pouze otázka přípustnosti prvního odvolání (odvolání C). Pokud by rozhodoval sám žalovaný, musel by podle § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu odvolání vyhovět a zároveň zastavit řízení. To by ovšem neodpovídalo logice věci, neboť řízení o prvním odvolání (odvolání C) nemá být zastaveno, ale naopak má pokračovat k jeho věcnému posouzení. Za toho stavu bylo třeba, aby nerozhodoval žalovaný, ale finanční úřad. Ten mohl po vyhovění druhému odvolání (odvolání B) dál pokračovat v řízení prvním odvolání (odvolání C) a věcně je posoudit.

Řízení před soudem

6. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou. V ní namítl, že finanční úřad neměl druhému odvolání (odvolání B) vyhovět a pouze zrušit rozhodnutí o tom, že první odvolání (odvolání C) není přípustné. Měl toto odvolání rovnou věcně posoudit, tedy zabývat se hmotněprávními otázkami daně přidané hodnoty významnými pro zákonnost dodatečných platebních výměřů z roku 2017. Oporu pro tento názor žalobce spatřoval v právních závěrech rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 Af 12/2019-70 ze dne 9. 6. 2021.
7. Žalovaný uvedl, že jeho postup byl správný. V části je srovnatelný s tím, co požadoval městský soud v rozsudku č. j. 10 Af 12/2019-70, tj. vrácení věci podle § 116 odst. 3 daňového řádu finančnímu úřadu k rozhodnutí v rámci autoremedury. Procesní rozdíl žalovaný spatřoval v tom, že v nyní souzené věci existovala dvě zamítavá rozhodnutí o prvním i druhém odvolání (odvolání B a C). Po zrušení zamítavého rozhodnutí o druhém odvolání (odvolání B) soudem, probíhalo řízení o tomto odvolání, jehož jediným předmětem byla otázka, zda první odvolání (odvolání C) bylo přípustné. Teprve po zrušení tohoto procesního rozhodnutí se věc dostala do fáze řízení o prvním odvolání (odvolání C), kde bylo možné se jím věcně zabývat. Tak byl finanční úřad instruován žalovaným při vrácení věci podle § 116 odst. 3 daňového řádu a tak také učinil. Závěrem

pak žalovaný upozornil na to, že žalobce orgánům finanční správy v žalobě vytýká něco jiného, než vytýkal v odvolání (výše odst. 5 rozsudku).

8. V replice žalobce rozvedl důvody, pro které se domnívá, že jeho věc je srovnatelná s věcí souzenou rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 10 Af 12/2019-70. Správce daně neměl rozhodnout o přípustnosti prvního odvolání (odvolání C) bez jeho věcného posouzení (tj. posouzení hmotněprávních otázek). Daňový řád neumožňuje zrušit prvostupňové rozhodnutí správce daně a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Zároveň uvedl, že mu není zřejmé, proč žalovaný nesrozumitelně poukazuje na to, co žalobce namítal v odvolacím řízení („výkřik do tmy“). Je ustáleno, že žalobce může před soudem uplatňovat zcela jiné důvody než ve správním řízení.

Posouzení věci

9. Žaloba není důvodná.
10. Předně je třeba upozornit na to, že ve věci není sporu o tom, že žalobci se má dostat posouzení hmotněprávních otázek souvisejících s dodatečnými platebními výměry z roku 2017. Spor je pouze v tom, v jaké fázi řízení (ve kterém rozhodnutí) se tak má stát. Tak je třeba rozumět i poznámce žalovaného, že žalobce uplatňuje jinou právní argumentaci než před orgány finanční správy. Nejde o výkřik do tmy, ale přiléhavý výraz údivu nad tím, jakým způsobem žalobce hájí svá práva. V odvolacím řízení totiž žalobce tvrdil, že finanční úřad vůbec nemohl vydat rozhodnutí o odvolání. Podle žalobce tak měl učinit výlučně žalovaný, neboť jemu byla věc vrácena soudem k dalšímu řízení. Následně žalobce začal tvrdit, že finanční úřad musel posoudit hmotněprávní otázky již v souběhu s posuzováním procesních otázek v rozhodnutí ze dne 31. 3. 2021, nikoliv později a odděleně, jak se zřejmě fakticky i stalo (žalobce tvrdí, že dne 28. 5. 2021). Žalobci tedy vadí, že o věci samé nebylo rozhodnuto hned, ale později, ze strany orgánu, o němž žalobce ovšem původně tvrdil, že nemá rozhodovat vůbec. Jakkoliv jsou takto pojaté námitky možné, nutně vzbuzují otázku, zda jde skutečně o efektivní uplatňování procesního práva za situace, kdy žalobci jeho hmotné právo nikdo neupírá.
11. S obsahem spisu i obsahem napadených rozhodnutí se mívá námitka žalobce, že daňový řád neumožňuje zrušit prvostupňové rozhodnutí správce daně a věc mu vrátit k dalšímu řízení. K ničemu takovému totiž ve věci nedošlo. Žalovaný nerušil rozhodnutí finančního úřadu a nevracel mu věc k dalšímu řízení, ale postupem podle § 116 odst. 3 daňového řádu věc rovnou vrátil finančnímu úřadu se závazným právní názorem, aby ten sám rozhodl o druhém odvolání (odvolání B) v rámci autoremedury. Tento postup odpovídá textu zákona, judikatuře (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Afs 28/2017-25 ze dne 16. 5. 2017, odst. 34) a patrně i interní metodice finanční správy, kterou žalovaný citoval v přípisu finančnímu úřadu ze dne 1. 3. 2021 (p. č. 41 správního spisu). V neposlední řadě přesně tento postup považoval v obdobných situacích za nezbytný i Městský soud v Praze v odst. 29 rozsudku č. j. 10 Af 12/2019-70, jehož se žalobce dovolával na svou podporu.
12. Je proto zřejmé, že bylo na finančním úřadu, aby se věcí zabýval, a to ve fázi rozhodování o druhém odvolání (odvolání B). Toto odvolání směřovalo proti procesnímu rozhodnutí a předmětem řízení tak byla *pouze procesní otázka*, zda bylo přípustné první odvolání žalobce (odvolání C). Za toho stavu finanční úřad postupoval správně, jestliže nejprve vyřídil tuto procesní otázku tak, že zrušil původní procesní rozhodnutí o zamítnutí prvního odvolání (odvolání C) pro nepřípustnost. Tím odstranil rozhodnutí pravomocně ukončující odvolací řízení a teprve tím se mu otevřela možnost věcného posouzení tohoto

odvolání v navazujícím rozhodnutí. Tento postup se nijak neprotiví § 113 odst. 1 daňového řádu. Ani sám žalobce ostatně neuvedl žádné ustanovení právního předpisu, které by mělo být důvodem nezákonnosti postupu finančního úřadu.

13. Spatřoval-li žalobce rozpor pouze v tom, že finanční úřad nepostupoval podle závěrů rozsudku Městského soudu v Praze vyslovených v jiné věci, lze k tomu uvést dvojí:
14. Je na žalobci, aby žalobními body uplatňoval tvrzené skutkové a právní důvody nezákonnosti či vad naříkaného rozhodnutí. Samotný nesoulad postupu správního orgánu s právními závěry soudu vyslovenými v jiné věci není pro posouzení žaloby bez dalšího významný, neboť tím ještě není nijak vyjádřen *právní důvod nezákonnosti*. Jinými slovy, postup finančního úřadu by byl nezákonný pouze, pokud existoval žalobcem označený *právní důvod*, pro který měl finanční úřad postupovat v souladu s tím, co vyslovil městský soud. Pomine-li soud obecné otázky precedenční a kasační závaznosti, které pro souzený případ nejsou nijak významné, je zřejmé, že tímto právním důvodem typicky bude existence právního předpisu. Ve výsledku tedy nejde o otázku toho, zda finanční úřad jednal v souladu se závěry městského soudu, ale zda finanční úřad postupoval *v souladu s právním předpisem*, který patrně nějak dříve vyložil i městský soud. Jak soud ovšem uvedl výše, žalobce se žádného ustanovení právního předpisu nedovolával a tedy ani konkrétně netvrdil, že by finanční úřad nepostupoval v souladu s právem.
15. Nad rámec právě uvedeného pak je třeba doplnit, že soudu není ani zřejmé, že by mezi postupem finančního úřadu a předchozími závěry rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 Af 12/2019-70 byl nějaký nesoulad. Z tohoto rozsudku se totiž jeví, že městský soud ve skutečnosti předpokládal dvojí postup finančního úřadu v rámci autoremedury, tak jak tomu bylo i v nyní souzené věci. V odst. 30 rozsudku totiž městský soud uvedl, že
„správce daně by tak v dalším řízení měl v *autoremeduře* postupem podle § 113 odst. 1 písm. a) daňového řádu prvostupňové rozhodnutí sám změnit vycházející ze závěru, že odvolání žalobkyně ... nebude považovat za opožděné, přičemž dle přesvědčení soudu ničeho nebrání tomu, aby o tomto odvolání sám (*opět při využití autoremedury*) rozhodl a věcně posoudil hmotněprávní otázky týkající se vracení DPH.“
16. Z této citace nelze nijak dovodit, jak činí žalobce, že by městský soud považoval za nezbytnou dvojí autoremeduru v jednom rozhodnutí (tj. že by finanční úřad v poměrech nyní souzené věci musel vydat rozhodnutí z 31. 3. 2021, kterým odstraní rozhodnutí konstatující nepřípustnost odvolání a zároveň o tomto odvolání rozhodl).
17. Závěrem pak lze žalobce odkázat na odst. 17 rozsudku olomoucké pobočky Krajského soudu v Ostravě č. j. 65 Af 16/2019-17 ze dne 5. 6. 2020, který taktéž předpokládá, že nejprve dojde k odstranění původního nesprávného procesního rozhodnutí končícího řízení, na něž teprve bude navazovat věcné posouzení návrhu daňového subjektu a věcné rozhodnutí o něm. To má svou zřejmou logiku v tom, že před skončením řízení z procesního důvodu typicky nejsou obstarány dostatečné podklady pro věcné rozhodnutí a tyto podklady není vhodné obstarávat v řízení dosud pravomocně ukončeném jen v rámci řešení otázky, zda bylo procesní ukončení řízení po právu. Jestliže tedy bylo odvolání nesprávně zamítnuto pro nepřípustnost, je vhodné nejprve odstranit toto zamítavé rozhodnutí (v souzené věci dne 31. 3. 2021) a teprve v návaznosti na to se odvoláním zabývat věcně (v souzené věci dne 28. 5. 2021).

Závěr

18. Z uvedených důvodů soud neshledal, že by řízení před žalovaným trpělo nějakou vadou řízení, ani že by žalovaný posoudil rozhodné právní otázky nesprávně. Proto soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. dubna 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu